

Ceteris paribus

UITGELICHT

BONNETJESLOTERIJ

Marco Fabri verklaart het succes achter het beleid om belastingontduiking tegen te gaan door middel van een loterijmechanisme, wat door steeds meer landen wordt ingevoerd. In veel landen wordt het betaalbewijs, de bon, gebruikt als bewijs voor een monetaire transactie. Door een loterij te organiseren om consumenten te stimuleren naar een betaalbewijs te vragen, wordt het voor de ondernemers moeilijk gemaakt om omzet te verduisteren. Eerst toont Fabri empirisch aan dat een dergelijke loterij een positief effect heeft op de belastinginkomsten. Vervolgens verklaart Fabri het effect met een theoretisch model en maakt hij met dat model een test, dat het verwachte succes van een dergelijke loterij kan inschatten.

Fabri, M. (2012) *Increasing private provision of public goods through a lottery policy: an application to sales tax evasion*. RILE working paper series, 2012(02).

UIT DE OUDE ESB-DOOS

SYLVESTERAVOND

Op Sylvesteravond, welke zich zoo bij uitstek leent tot inkeer, zullen wij in woord en beeld het voornaamste gebeuren aan ons oog voorbij zien trekken. Wij zullen ons dieper wellicht dan tevoren bewust worden, hoe snel de polsslag van den tijd klopt, hoe de gebeurtenissen zich als het ware verdringen, en één indruk zal beklijven: het jaar 1935, crisisjaar in den vollen zin des woords, heeft de talloze problemen, waarmede individu en gemeenschap nu reeds vijf lange jaren worstelen, niet nader tot een oplossing gebracht. De vraagstukken stapelen zich op, de verwarring op schier ieder terrein des levens neemt toe, de nood stijgt!

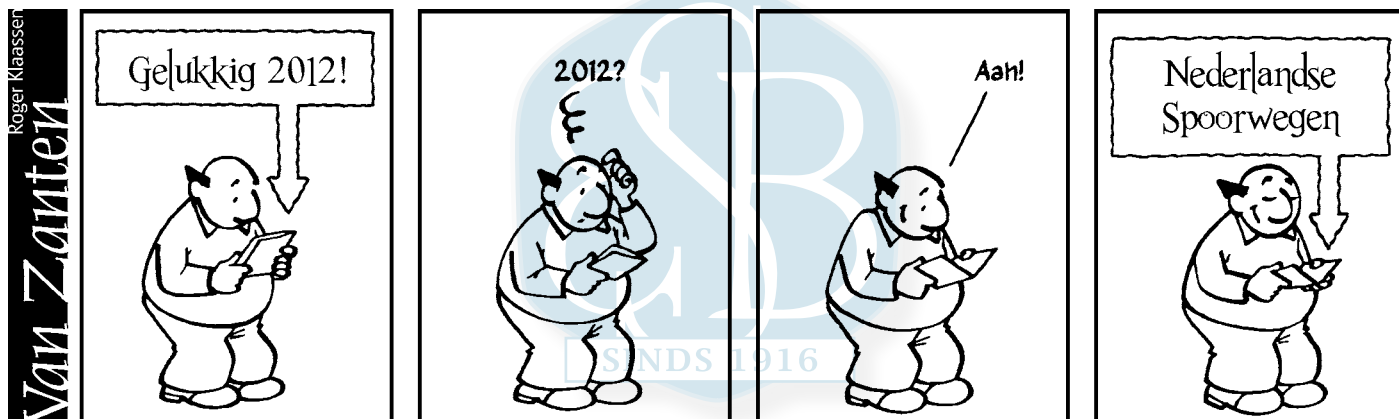
Vermeij, C. (1935) *De toekomst van Rotterdam*. ESB, 20(1044), 5-6.

VRAAG V/D WEEK

Door **Ruud Muffels**, hoogleraar aan de Universiteit van Tilburg

‘ Zou het goed zijn voor Nederland om een vrouwenquotum voor bedrijven in te voeren? ’

De lange stoet van veelal mannelijke en falende topbestuurders die in 2012 voorbij is getrokken zet aan het denken of een quotumregeling niet verstandig is. Bijna negen op de tien mensen aan de top is man. Op een perfect werkende arbeidsmarkt met rationele werkgevers en werknemers leidt een wettelijke regeling tot inefficiëntie, zo luidt de theorie. De arbeidsmarkt werkt echter niet perfect en hoewel diversiteit onderdeel is van het beleid van nagenoeg alle werkgevers, selecteren ze in de praktijk toch nog vooral gezonde blanke autochtone mannen tussen de 30 en 45 jaar. Bij een normale verdeling van IQ is er voor vier van de tien mensen aan de top, ceteris paribus, dus een betere vrouwelijke kandidaat. Faalt de markt? Hebben vrouwen andere waarden en voorkeuren? Of zijn de startposities ongelijk waardoor vrouwen belemmerd worden om aan de top te komen? De voor de hand liggende impuls bij politici is het wettelijk regelen en straffen terwijl de economie vraagt om deregulering, autonomie en toerusting. Europa koos uiteindelijk niet voor een verplichte richtlijn. In een economie waarin flexibiliteit en creativiteit belangrijker zijn dan continuïteit en beheersing wordt de kloof echter sneller gedicht dan gedacht.

De auteur heeft verklaard dit artikel alleen te publiceren in ESB en niet elders te publiceren in wat voor medium dan ook. Het is wel toegestaan om het artikel voor eigen gebruik en voor publicatie op een intranet van de werkgever van de auteur aan te wenden.